

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/292/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204192
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5817204192.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu: V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, právne zastúpený: JUDr. Eva Luticová, advokátka so sídlom v K., Z. XX, proti žalovanému: E. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, právne zastúpený: JUDr. Peter Vevurka, advokát so sídlom v K., Q. XXX/XX., o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 4C/24/2017-82 zo dňa 5. júna 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti veci, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol, žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Z výsledkov vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide a žalovaný nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, a teda nie je splnená podmienka tak aktívnej, ako i pasívnej vecnej legitímácie v spore. O náhrade trov konania rozhodol s prihliadnutím na úspech žalovaného v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalobca. Vyjadril presvedčenie, že hospodárska budova postavená na parcele registra C-KN parc.č. 54/5 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 45 m² a parc.č. 54/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 125 m², bez označenia súpisným číslom bola na neho prevedená kúpnu zmluvou zo dňa 16.6.2006 v znení neskoršieho dodatku zo dňa 4.9.2005 i napriek tomu, že nebola výslovne uvedená v predmetnej kúpnej zmluve. Zastal názor, že príslušenstvo, čo je v tomto prípade hospodárska budova, zdieľa právny osud hlavnej veci, nakoľko bola postavená, aby sa užívala spolu s rodinným domom a spolu tvorili jeden celom. Mal za to, že okamihom nadobudnutia vlastníckeho práva k hlavnej veci - rodinnému domu, sa stal výlučným vlastníkom aj hospodárskej budovy, ako jeho príslušenstva bez toho, aby to bolo výslovne uvedené v kúpnej zmluve. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie NS ČR zo dňa 14.8.2001 sp.zn. 28 Cdo 13/2001. Ďalej uviedol, že pokiaľ by i nenadobudol vlastníctvo kúpnu zmluvou v znení neskoršieho dodatku, aktívnu vecnú legitímáciu odvodil od inštitútu vydržania, nakoľko žalobca má hospodársku budovu v nepretržitej oprávnenej držbe po dobu 10 rokov a dobromyseľný v tom, že mu hospodárska budova patrí. Pokiaľ sa týkalo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, mal za to, že táto podmienka

v predmetnom spore naplnená je, čo potvrdil žalovaný svojím konaním. Napriek tomu, že sa „necíti“ byť vlastníkom hospodárskej budovy začal ju i bez súhlasu a upozornení žalobcu búrať. Žalobca vystupoval, resp. sa správal ako vlastník hospodárskej budovy i v konaní o odstránení stavby, ktoré bolo vedené príslušným stavebným úradom. V tejto súvislosti poukázal i na ustanovenie § 88 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon). Nestotožnil sa ani so záverom okresného súdu o tom, že vlastníčkou hospodárskej budovy je p. E.. Túto označil žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 14.12.2017, žalobca ju neúspešne kontaktoval, žiadal, aby súd vykonal výsluch p. E., čo však okresný súd nevykonal a takýto návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Za nepravdivé označil vyjadrenia a tvrdenia žalovaného, že nebúral hospodársku budovu, ale odstraňoval len následky zo spadnutej časti hospodárskej budovy. Žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca sa nikdy nestal vlastníkom spornej hospodárskej budovy. Vlastníkom nebola ani U. S., ktorá na žalobcu previedla rodinný dom s.č. XX,. S predmetným rodinným domom neprešlo na žalobcu ani vlastnícke právo k hospodárskej budove, ako sa mylne domnieva. Samotná povaha príslušenstva spôsobuje, že právne úkony, týkajúce sa hlavnej veci, sa bez ďalšieho prejavu vôle nevzťahujú aj na príslušenstvo. Na to, aby došlo k účinkom právneho úkonu, týkajúceho sa hlavnej veci aj na príslušenstvo, treba predmetom právneho úkonu urobiť i príslušenstvo. Ak k tomu nedôjde, nemožno vychádzať z toho, že právnym úkonom došlo k prevodu príslušenstva. Vzhľadom na charakter hospodárskej budovy, musela byť prevádzaná písomným úkonom a pre účinnosť jej prevodu bol potrebný vklad vlastníckeho práva alebo registrácia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.9.2010 sp.zn. 1 CDo 156/2008.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní, súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

6. Žalobca aktívnu vecnú legitímáciu v spore odvíjal od kúpnej zmluvy zo dňa 16.6.2006 v znení neskoršieho dodatku zo dňa 4.9.2006, a to i napriek tomu, že hospodárska budova výslovne uvedená v predmetnej kúpnej zmluve ani v jej dodatku nebola. Má za to, že bola prevádzaná spolu s rodinným domom ako príslušenstvo hlavnej veci, a teda zdieľala jej osud.

7. Podľa § 121 ods. 1 OZ, príslušenstvo veci sú veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci a sú ním určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvale užívali.

8. Zo zákonnej definície príslušenstva veci vyplýva, že vec považovaná za príslušenstvo musí byť vecou v právnom slova zmysle a pritom spôsobilá byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Na príslušenstvo sa mení v dôsledku prejavu vôle vlastníka hlavnej veci, ktorý určí, aby sa trvale užívala s hlavnou vecou. Tento prejav vôle je jednostranný a vlastník ho kedykoľvek môže zmeniť a tak dosiahnuť oddelenie hlavnej veci a príslušenstva. Trvalé užívanie sa posudzuje podľa hospodárskeho účelu a vyplýva z povahy veci.

9. Samotná povaha príslušenstva spôsobuje, že právne úkony týkajúce sa hlavnej veci, sa bez ďalšieho prejavu vôle nevzťahujú aj na príslušenstvo. Na to, aby došlo k účinkom právneho úkonu týkajúceho sa hlavnej veci aj na príslušenstvo, treba predmetom tohto právneho úkonu urobiť aj príslušenstvo. Ak k tomu nedôjde, nemožno vychádzať z toho, že právnym úkonom došlo i k prevodu vlastníctva k príslušenstvu. Neuvedenie príslušenstva v zmluve môže mať za následok aj absolútnu neplatnosť celej zmluvy za predpokladu, ak sa príslušenstvo mienilo previesť, avšak k prevodu nedošlo pre neurčitost' tejto časti právneho úkonu.

10. Za správne preto odvolací súd považoval závery vyslovené okresným súdom o tom, že žalobca sa nemohol stať vlastníkom hospodárskej budovy na základe ním poukazovanej kúpnej zmluvy zo dňa 16.6.2006 v znení neskoršieho dodatku zo dňa 4.9.2006. Pokiaľ žalobca odvodzoval aktívnu vecnú

legitimáciu v spore od inštitútu vydržania, je potrebné ďalej uviesť, že žalovaný nie je vecne pasívne legitimovanou osobou, vo vzťahu ku ktorej by sa žalobca mohol vlastníckeho práva k hospodárskej budove na základe ním poukazovaných skutočností domáhať. Žalovaný totiž nikdy netvrdil, ani sa nesprával ako vlastník hospodárskej budovy, v priebehu celého konania namietal nedostatok vecnej pasívnej legitimácie v spore a žalobca netvrdil, ani nepreukázal existenciu žiadnej právnej skutočnosti, na podklade ktorej by bolo možné o tom, že žalovanému svedčí akýkoľvek titul nadobudnutia spornej hospodárskej budovy, uvažovať. Pokiaľ totiž žalobca poukazoval na ustanovenie § 88 ods. 3 Stavebného zákona a skutočnosť, že žalovaný sa správal ako vlastník hospodárskej budovy v konaní o odstránenie stavby, je potrebné uviesť, že tieto skutočnosti si musí stavebný úrad posúdiť a vyhodnotiť v stavebnom konaní samostatne, avšak samotné správanie žalovaného nemožno považovať za tak relevantnú právnu skutočnosť, na podklade ktorej by mohol súd ustáliť vlastníctvo žalovaného k spornej hospodárskej budove. Absenciou vecnej pasívnej legitimácie žalovaného v spore nasvedčuje i to, že v stavebnom konaní o odstránení stavby za vlastníka hospodárskej budovy neoznačil seba, ale inú fyzickú osobu. Tým dal najavo, že sa vlastníkom hospodárskej budovy byť necíti.

11. V nadväznosti na uvedené, v ostatnom sa stotožňujúc s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu, odvolací súd preto toto ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

12. Žalovanému ako úspešnej strane v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

13. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)